

[Erik Eriksen.]

Det er altså som sagt — og det er der vel også enighed om — den internationale udvikling, der har æren på dette område.

Hvad angår beskæftigelsen, er der vel heller ikke for mig grund til at komme med mange bemærkninger. Vi har netop i dag til morgen set meddelt officielt, at der i september er tale om en væsentlig stigning i arbejdsløsheden. Det, jeg har ønsket at pege på, er tendensen; det, jeg har villet understrege, er, at vi er nødt til at have hele opmærksomheden henvendt på, at udviklingen kan komme til at gå i en meget kedelig retning i de kommende år, når det nye Europa begynder at tage form. Det er det, jeg har haft i mine tanker.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerups udtalelser om tvangslånet forbavsede mig noget. Det ærede medlem sagde, så vidt jeg forstod, at tvangslånet havde fremmet investeringerne. Det er en så særpræget udtalelse, at jeg ikke er i stand til at imødegå den; jeg må indskrænke mig til at konstatere, at det i hvert fald ikke er tilfældet i de erhvervskredse, hvortil jeg har kendskab. At investeringerne er stigende, siger jo ikke noget som helst om, at de ikke ville have været langt mere stigende, hvis vi ikke havde haft dette tvangslån.

Jeg gentager, at vi fra vor side er ængstelige for vor økonomiske og konkurrencemæssige position i erhvervmæssig henseende. Jeg indrømmer, at det kan være meget svært at danne sig et overblik; men at vanskelighederne vil blive store, er nu åbenbart.

Må jeg ikke benytte lejligheden til, når vi nu er ved disse områder, at minde om, at jeg sidste år henledte statsministerens opmærksomhed på, at en omlægning af produktionsstatistikken så at sige gjorde det umuligt at foretage sammenligninger, og at sammenligninger med tiden før 1955 slet ikke kunne foretages. Jeg henstillede samtidig, at regeringen tilvejebragte et sådant sammenligningsgrundlag, i hvert fald tilbage til 1953. Det er kedeligt eller i hvert fald besværligt at skulle søge til internationale tabelværker for at finde de nødvendige oplysninger, og det er heller ikke rimeligt, at det skal være nødvendigt. Jeg henstiller derfor på ny, at der bliver lejlighed til at foretage sammenligninger blot disse 5 år

tilbage på grundlag af statistisk departements officielle publikationer — jeg tænker her ikke alene på industriproduktionen, men også på engrospristallet, på bytteforholdet og på forskellige andre talrækker.

Jeg kommer så til det område, der har optaget den væsentligste tid af debatten, nemlig forhandlingerne vedrørende forsvarspolitikken. Det er fra forskellig side blevet sagt — og navnlig, synes jeg, af det ærede medlem hr. Per Hækkerup her i formiddags — at man ikke kunne indse det fornuftige eller det rigtige i, at oppositionen udtrådte af forsvarsudvalget. Nu kommer det vel an på, hvorudfra man anskuer problemet. For mig står det ganske klart, at det nok skal vise sig, at der nu kommer gang i arbejdet i forsvarsudvalget, og det er jo det, vi så længe har anmodet om skulle ske. Men jeg kan ikke begribe, at det ærede medlem overhovedet er inde på denne tankegang, dels på baggrund af arbejdsgangen, som den har været i forsvarsudvalget, dels — og det er det væsentlige — når man tænker over, hvorledes vi fra oppositionens side skulle kunne regne med at få nogen indflydelse i udvalget, når regeringen har sit eget interne udvalg til at tage sig af disse ting. Jeg mener også, jeg har lov til at sige til det ærede medlem, at så vidt jeg er orienteret, har jeg ret i, hvad jeg har sagt om enighed i hovedtrækkene mellem socialdemokratiet, venstre og det konservative folkeparti; der var denne enighed mellem udvalgets medlemmer og den højtærede minister.

Jeg tror egentlig godt, at det ærede medlem er i stand til at forstå vor bevæggrund til at udtræde, hvis han bare vil holde sig enkelte ting klart, f. eks. dette, at den højtærede forsvarsminister har udtalt, at tjenestetidsspørgsmålet ikke ville blive løst isoleret, men at det måtte ses i sammenhæng med hele forsvarsordningen; og så kommer en af den højtærede forsvarsministers ministerkolleger og siger, at en nedsættelse af tjenestetiden må finde praktisk udtryk, uanset om vi får en nyordning. Den højtærede fiskeriminister siger om samme spørgsmål: hvorfor skal de 3 partier tigge venstre og de konservative om at være med, når det gælder om at få en fornuftig ordning — som den højtærede minister siger — på dette område? Hvorfor skal vi tigge dem